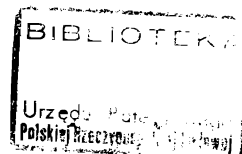

URZĄD PATENTOWY

B44c 3/10

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 8882.

Kl. 75 b 27.

Josef Tóth
(Budapeszt, Węgry).

Sposób i masa do wyrobu cienkich powłok o błyszczącej jak emalia powierzchni na przedmiotach użytkowych, zdobniczych i t. d.

Patent dodatkowy do patentu Nr 4779.

Zgłoszono 13 stycznia 1927 r.

Udzielono 7 maja 1928 r.

Pierwszeństwo: 14 stycznia 1926 r. (Węgry).

Najdłuższy czas trwania patentu do 26 kwietnia 1941 r.

Niniejszy wynalazek uzupełnia główny patent Nr 4779, dotyczący powlekania rozmaitych przedmiotów, służących do użytku i ozdoby, liter, ram, osłon i t. p. przedmiotów gęstą tężejącą masą, o takich własnościach, że następne szlifowanie i polerowanie staje się zbędne.

W patencie Nr 4779 podano jako masę nadającą się do wyrobu takich powłok przede wszystkim cement marmurowy, natomiast w niniejszym patencie podano na podstawie dalszych prób specjalną masę, którą się wyrabia na zimno i dzięki niej otrzymuje się powłokę o trwałej barwie i połysku, odporną na działanie atmosferyczne.

Sposób wyrobu tej masy jest następujący:

Jak wiadomo, mieszanina roztworu chlorku magnezu i palonej magnezji tworzy masę podobną do sztucznego kamienia, zwaną cementem Sorel'a, nadającą się do szlifowania i polerowania. Wiadomo też, że przy użyciu roztworu chlorku magnezu o 33—34° Bé powstaje masa, która bez względu na wilgotność pracowni posiada szklisty połysk bez polerowania. Używanie takiego roztworu o 33—34° Bé posiada pewne wady. Mianowicie związana masa zawiera jeszcze dużo wolnego chlorku magnezu, który wietrzeje pod

działaniem wilgoci powietrza, wskutek czego barwik masy niszczy się i powłoka traci na połysku. Masa zawierająca mniej chlorku magnezu jest odporniejsza na działanie wilgoci, lecz jej połysk jest znacznie słabszy i w masie pokazują się często rysy.

Wady te usuwa się w myśl niniejszego wynalazku przez zamykanie porów w masie, dodając do roztworu chlorku magnezu i 5—10% acetonu, poczem roztwór ten miesza się z paloną magnezją, zawierającą domieszkę około 10% dekstryny, którą można dodawać w stanie płynnym lub w postaci proszku także do chlorku magnezu.

Przy zastosowaniu tych domieszek można używać do wyrobu masy roztworu chlorku magnezu o 25—26° Bé, zamiast 33—34° Bé, przyczem unika się rys i masa nie traci na połysku.

Jeżeli masa ma być zabarwiona, to dodaje się 6—10% cementu portlandzkiego, w tym celu żeby zabarwienie było dowolniejsze i żywsze. Zamknięcie porów jest dokładniejsze jeszcze i trwałość większa, jeżeli się wprowadzi w zewnętrzną warstwę stężalej masy mieszaninę sodowej celulozy.

Powyżej opisaną masę nakłada się na dane przedmioty, powierzchnie i t. d. przez zanurzanie, powlekanie ręczne lub natryskiwanie i otrzymuje się w ten sposób powłokę ze sztucznego kamienia o powierzchni odpornej na działanie wilgoci atmosferycznej, wody, rozcieńczonych kwasów i odznaczającej się trwałym połyskiem.

W pewnych wypadkach powleczone przedmioty muszą mieć ostre obrysy (np. kafle), ich powierzchnia musi być dokładnie płaska, a ewentualne ozdoby, napisy, cyfry lub t. p. oznaki nie powinny wystawać ponad powierzchnię powłoki.

W takich wypadkach nakłada się warstwę płynnej jeszcze masy na jakiś gład-

ki podkład, np. na płytę szklaną, poczem kładzie się na niej powlekany przedmiot, np. płytę drewnianą, papę, siatkę drucianą, płytę sztucznego kamienia lub t. p. przedmioty, przyczem w celu otrzymania ostrych obrysów ogranicza się odpowiednio powierzchnię, na którą ma być nałożona masa. Jeżeli na gładkiej powierzchni mają być pomieszczone np. ozdoby odmiennie zabarwione, litery, cyfry i t. d. niewystające z powierzchni powłoki, to można to uskutecznić w dwojaki sposób.

Można np. położyć wspomniane przedmioty na gładkim podkładzie i potem nałożyć płynną masę, tak że przedmioty te trzymają się w stężalej masie bez pomocy innego umocowania (np. klejem i t. d.), albo też kładzie się na gładkim podkładzie wzory ozdób lub t. p. przedmioty, zalewa się je masą, a po stężeniu masy wyjmuje się i powstałe w ten sposób zagłębienie zalewa się masą inaczej zabarwioną. Aby wzory nie połączyły się z masą smaruje się je np. oliwą, tak, że po stężeniu masy można je łatwo wyjąć.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania urządzenia (pokazanego w przekroju) do powlekania przedmiotów w myśl niniejszego wynalazku. Na szklanej płycie 1 leży przedmiot 2, który ma być zalany masą 3 na podkładzie 4. Do ograniczenia obrysu służą listwy 5, 5. Boczne ścianki przedmiotu 6, położonego na szklanej płycie 1, są skośne lub są tak obrobione, że przedmiot może być zaklinowany w masie. Jeżeli jako przykład służy płyta sztucznego kamienia, to można ją położyć na masę nie w stanie stałym, lecz także w stanie płynnym, bo wtedy praca jest łatwiejsza i mniej kosztowna. W tym ostatnim wypadku posypuje się powierzchnię niestężalej jeszcze płyty ze sztucznego kamienia gruboziarnistym miałem kamiennym lub t. p., w celu otrzymania szorstkiej powierzchni tylnej, nadającej się bardzo przy umocowywaniu gotowej płyty.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu cienkich powłok o błyszczącej jak emalia powierzchni na przedmiotach użytkowych, zdobniczych i t. p., według patentu Nr 4779, znamieny tem, że wpierw na gładkiej powierzchni, np. szklanej płyty, przygotowuje się warstwę powłoki z rzadkiej lub gęstej masy powlekającej (która później tężeje), poczem nakłada się na tę warstwę materiał wiążący się z nią, np. płytę drewnianą, podziurkowaną blachę, siatkę drucianą, tkaninę, płytę z sztucznego kamienia i t. p. przedmioty, które otrzymują w ten sposób powłokę zupełnie gładką o szklistym połysku, niewymagającą dalszej obróbki.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że na gładkiej powierzchni układa się przed nałożeniem masy powlekającej przedmioty w rodzaju ozdób, liter, cyfr, napisów i t. d., które po zalaniu masą pozostają w niej i trzymają się bez żadnych środków pomocniczych.

3. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że na gładkiej powierzchni układa się pod masą powlekającą przedmioty, które usuwa się po stwardzeniu masy, a pozostałe po nich wgłębienia zalewają się masą inaczej zabarwioną niż masa tworząca całą powłokę.

4. Sposób według zastrz. 1—3, znamieny tem, że na warstwę masy, nałożonej na gładką powierzchnię i jeszcze niestężalą, nakłada się warstwę gęsto płynnej masy sztucznego kamienia, którą wiąże się z masą powłoki i tworzy z nią jednolitą całość.

5. Sposób według zastrz. 1 i 4, znamieny tem, że tylną powierzchnię jeszcze niestężalą warstwy sztucznego kamienia posypuje się gruboziarnistym miałem kamiennym, w celu otrzymania szorstkiej powierzchni.

6. Masa do wykonania sposobu według zastrz. 1—3, znamienna tem, że składa się z roztworu chlorku magnezu i palonej magnezji z dodatkiem około 5—10% acetonu i około 10% dekstryny.

7. Sposób według zastrz. 1—5, znamieny tem, że w zewnętrzną warstwę stężalą powłoki, wykonanej według zastrz. 6, wprowadza się mieszaninę celulozy sodowej i eteru metylowego, w celu zamknięcia porów masy.

8. Masa według zastrz. 6, znamienna tem, że dodaje się do niej wraz z barwnikiem 6—10% cementu portlandzkiego.

Josef Tóth.

Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

